

ikke tror paa deres Virkning i Fremtiden i det praktiske Liv, jeg tror, at vi vil se en Hoben urigtige og usandfærdige Attester, og naar vi tænker paa de Vandelsattester, vi alle kender saa godt, og som er nær ved at være berygtede for deres Urighed og Usandfærdighed, synes jeg, at det er ret farligt at indlade sig paa den Slags personlige Attester afgivne paa Tro og Love, som Sundhedsattesterne er, navnlig naar Bestemmelsen er svækket i den Grad, som den efter min Mening er i Landstingets Affattelse, idet det er nok, at Lægeerklæringen, der er afgivet indenfor de sidste fjorten Dage, foreligger for den Mand eller Kvinde selv, som skal indgaa Ægteskabet, og det overlades til ham eller hende selv at bedømme, om han eller hun kan underskrive en saadan Sundhedsattest paa Tro og Love. Jeg tror, disse Attester i Fremtiden vil blive en Skuffelse; jeg indrømmer, at Hensigten med dem har været saare god, men jeg tror, at Genen, den Ulempe, der vil foraarsages ved de mange urigtige Attester, som vil fremkomme, vil være saa meget større end Fordelen, at man absolut ikke vil kunne naa noget positivt Resultat. Med Hensyn til Forloverattesten vil jeg sige, at jeg blev glad, da jeg i sin Tid læste Forslaget igennem og saa, at det var Personerne selv, der skulde afgive Erklæring om, at de ikke var hinanden saa nær beslægtede, at de ikke maatte indgaa Ægteskab, og at de ikke var bundet ved tidligere Ægteskaber, men da jeg naaede længere ned i Rækken af Attester, blev jeg — hvad skal jeg sige — noget ked af det, da jeg saa, at det kun var et Omsvøb, at vi fik en Attest til; vi fik ikke alene Parternes egen Erklæring om, at de ikke er for nær beslægtede og ikke bundte ved tidligere Ægteskab, men vi skal have to Forlovere til at attestere, at disse to Mennesker taler Sandhed. Jeg tror ikke, man opnaar saa forfærdelig mange flere rigtige Attester ved at gøre det paa denne Maade, og jeg synes, at man burde komme bort fra at lade to Mennesker udstede Attester for andre om den Slags Ting, som de i Virkeligheden ikke kan attestere, fordi man i Virkeligheden ikke kan vide, om den paagældende Mand eller Kvinde ikke er gift, maaske i et andet Land, og idet hele taget daarligt kan attestere, hvorvidt de er mere eller mindre nær beslægtede. Jeg synes, man skulde komme bort fra det og kun lade det blive en personlig Attest.

Med Hensyn til Skilsmissereglerne vil jeg kun udtrykke min Tilfredshed med, at Landstinget har givet § 53 den Affattelse,

som jeg foreslog her ved den forrige Behandling af Ægteskabsloven, saaledes at det bliver mere præciseret, i hvilke Tilfælde man vil kunne opnaa Separation. § 54 sætter ganske vist Fristerne noget op fra det, den højtærede Justitsminister havde foreslaaet, idet Fristerne bliver sat op med et halvt Aar i de Tilfælde, hvor der er Børn. Nu skal jeg indrømme, at jeg i Tidernes Morgen havde den Opfattelse, at det absolut var det bedste for to Mennesker at blive sammen, naar der er Børn i Ægteskabet, men efterhaanden som Aarene er gaaet, og efter at jeg har set noget af Livet, er jeg kommet til den Opfattelse, at det stik modsatte er det rigtige. Naar to Mennesker ikke kan med hinanden, naar to Mennesker ser ondt og ufordrageligt paa hinanden, er det efter min Mening absolut det rigtigste, at de to Mennesker gaar fra hinanden netop af Hensyn til Børnene, og jeg har faaet det yderligere bekræftet af en lille Pige, som var med sin Moder, da Moderen vilde søge Skilsmisse, og jeg holdt med Moderen, naar hun sagde, at hun havde vist Kvindens Taalmodighed overfor Manden, naar hun i 19 Aar havde holdt ud med ham, til Trods for at han aldrig var ædru. Men jeg fik en anden Opfattelse og har bibeholdt den senere gennem Livet, da jeg spurgte hende: Men naar Deres Mand nu slaar Dem, slaar han saa ikke ogsaa Børnene? og saa hørte den lille Pige sige: Gu's Frøken, han tæver os fra Morgen til Aften. Det var hendes Opfattelse af sin Fader, et Dyr i Menneskeskikkelse, og da kom jeg til den Erkendelse, at netop hvor der er Børn, maa man hellere lade Forældrene skilles, hvis de ikke kan sammen, end lade dem blive sammen af Hensyn til Børnene. Og jeg tror, at det nogenlunde er den Opfattelse, der har gjort sig gældende i Landstinget, at det er bedre at holde sammen paa Stumperne netop af Hensyn til Børnene, der har dikteret Regelen om det halve Aars Tillæg i de Tilfælde, hvor der er Børn. Men jeg holder paa lige det stik modsatte. I dette Tilfælde er jo Forældrene fra hinanden i Kraft af Separation, altsaa ser og hører Børnene ikke alt det, som de ikke har godt af at se og høre, og dernæst tror jeg, det vil virke overordentlig uheldigt, naar Børnene skal være en Hindring for, at deres Forældre kan komme fra hinanden og maaske ind i nyt Ægteskab. Jeg tror, de Børn vil komme til at lide under det, ikke alene fra den af Forældrenes Side, som paa Grund af Børnene ikke kan faa Skilsmisse, men ogsaa fra den eventuelle Stiffaders eller Stifmoders Side, som paa Forhaand